

– Как бих могла? – казах горчиво. – Всеки път, щом опитам, се случва нещо още по-лошо.

Бях на половината път към междинната врата, когато ме хвана и ме завъртя. Огледа ме със свиреп поглед, който, изглежда, се задържа за момент върху кристалната висулка между гърдите ми. Или върху гърдите ми?

– И ето те, облечена като евтина флорца, излизаш за едно питие. Какво си мислила? *Мислеше* ли изобщо?

– Евтина флорца? Влез в крак с времето, Баронс. Изобщо не изглеждам евтино. Всъщност със сигурност съм твърде наконтена по стандартите на много хора напоследък и определено нося повече дрехи от онази глупава малка черна рокля, която ме накара да облека, когато ние... – прекъснах. Бях отишла с тази оскъдна рокля на място, за което точно сега не исках да мисля. – И за протокола – казах остро – *не* излязох за едно питие.

– Не ме лъжи, госпожице Лейн! Надушвам го по теб. И други неща. Кой беше мъжът? – мургавото му, екзотично лице беше студено. Ноздрите му се разширяваха и свиваха като на животно, усетило плячка.

Баронс има изключителни сетива. Не бях сръбнала дори глътка алкохол.

– Казах, че не съм пила – повторих. Вечерта бе ужасна, една от най-лошите в живота ми.

– Имала си нещо. Какво беше? – настоя той.

– Гарнирана с алкохол целувка – казах напрегнато. – Две, ако трябва да съм точна, но само защото не се отместих достатъчно бързо, за да избегна втората. Обърнах се. Мразех се, мразех избора, който правех.

Стрелна ръка и стисна рамото ми. Извъртя ме обратно към него с такава жар, че можех да се завъртя в главозамайващи кръгове, ако не ме бе хванал за раменете. Изглежда, осъзна, че ме държи твърде силно, и точно в момента, когато щях да